

Legenda trandafirilor

George Coșbuc

O mamă tânără-ntr-un sat
Al Indiei, trăia iubită
De soțul ei și fericită
De multe câte i s-au dat.
Statornică-i trecea viața,
Cum trece-n farmec dimineața
P-un câmp frumos și plin de flori.
Și i-au dat zeii-ndurători
Un copilăș, ca el să fie
Cea mai înaltă bucurie
În traiul ei de rău scutit.

Dar într-o zi s-a îmbolnăvit
Cel dezmiardat din mână-n mână,
Și s-a zbatut o săptămână
Și-a opta zi el a murit.

Din lut era; s-a întors în lutul
Creării noastre-a tuturor!
Și mama-și blestema trecutul
Și se-ngrozea de viitor:
Vedea întreaga ei viață
Un câmp pustiu, prin care ea
Cu multă plângere-și ducea
Durerea timpului de față.

Și cu copilul mort la piept,
Aleargă nebunită mama
Și la picioarele lui Brama
În templu ea se duce drept.
Cuprinde gleznelor mărițe
A zeului cu patru fețe
Și-n hohot tânguios de plâns,
Obrazul și-l lipește strâns
De piatra cea din veac cioplită.
Tu, patimă nebirită
A dragostei, ce-o ai de noi,
Părinte! de ne dai un bine
De ce-l ceri iarăși înapoi?
O, lasă-mi viu copilul, Doamne!
De ce m-alungi tu cu dureri
Din ziua caldei primăveri
În noaptea pustiitei toamne?

Și-atunci prin templul luminat
Un sunet vâjâind scoboară,
Ca mulți vulturi ce grabnic zboară
Și-n piatră Brama s-a mișcat:
Femeie! Eu sunt mila milei,
În stânga am lumina zilei
Și vorbele, în dreapta port
Lumina gândului și fapta
Îmi voi deschide dară dreapta
Ca să-ți înviu copilul mort!

Tu mergi și cată pe pământ
O casă-n care niciodată
N-au fost dureri și nici nu sânt,
Și-acolo pune jurământ
Că ai să plângi viața toată;
Că de lumină vei fugi,
Fiind d-a pururi supărată,
Că n-ai să râzi cât vei trăi
Cel mort atunci va fi în viață!

Și cu nădejdea scrisă-n față
Ea pleacă, și din sat în sat
Prin toate casele a-ntrebat.
Și a găsit în casa ceea
Că p-un fiu mort plângea femeia,
Și-ntr-altă casă plini de dor
Copiii plâng pe mama lor,
Și un bărbat în casa asta
Plângea că i-a murit nevasta.
Și nici o casă n-a găsit

Fără dureri, un loc scutit.
Și s-a întors la templu mama,
Nu-i nici o casă-n lume, Brama,
Scutită de dureri și-amar.
Părinte-al vieții, e-n zadar,
D-aș alerga prin lumea toată
O, lasă-mi viu copilul, tată!

Și ca un tunet depărtat,
Prin templul sfânt s-a ridicat
Un vuiet aspru de furtună
Și-un glas puternic: Ești nebună
Vrei întuneric? Dar să-mi spui,
Poți face-ntunecime plină,
În locul unde nu-i lumină?

Și întuneric unde nu-i
Tu faci lumină? Zile triste
Fără plăceri tu cum le crezi?
Și de există alb, nu vezi
Că negru-l face să existe?
Aceasta tu nu o înțelegeți?
Vrei pentru tine alte legi?
Dar pentru-un om stricat la minte
Nu schimbă zeii ce-au făcut
Ce-a fost în veci ce au trecut,
În veci va fi de-acu înainte,
Și cei vii de vor înceta
Să râdă, blestemându-și soarta,
Cei morți din groapă s-or scula
Și-or râde ei! Nimic nu-i moartea,
Viața-i tot! Auzi cuvântul:
Nebunii n-au nimic d-ajuns!

Și biata mamă n-a răspuns
Plângând a-n movilit pământul,
Pe fiul ei l-a dat lui Iama.
Și-a plâns o zi întreagă mama,
Mormântu-n brațe ea l-a strâns,
Și-o noapte-ntreagă a tot plâns.
Și-a tresărit în zorii zilei
Și-o clipă s-a pierdut în vis:
O mângâiere i-a trimis
Din ceruri Brama, mila milei!
Din lacrimile plânse-n zori
A răsărit o albă floare,
Și peste noapte-a ei plânsoare
S-a prefăcut în roșii flori.
Erau frumsețile luminii
Dar aveau spini, și-atâta ce-i?
Ea, biata, nu mai vede spinii
Și-adună flori, și mâna ei
Îi sângerează, dar nu o doare,
Că pentru-un spin avea o floare

Așa e scris în cartea sfântă
A legii legilor. D-atunci
Răsar aceste flori pe lunci.
Flăcăii în poezii le cântă
Și le slăvesc d-atunci pe drept,
Nevestele le pun la piept
Și fetele le pun în plete.
Și-n templul zeilor doi miri
Împodobesc cu flori vestmântul

Și mame triste pe mormântul
Copiilor pun trandafiri.
De ei cine-și ascunde fața
De teamă că de ghimpi sunt plini?
Și dacă viața are spini,
De ce te plângi că-i rea viața?